Lieta Nr. A420540911
(A00411-13/28)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2013. gada 5. jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Tatjana Jefremova,

piedaloties pieteicējai *V.P.* un atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes */iestāde/* pārstāvei *L.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *V.P.* pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu atlīdzināts morālais kaitējums Ls 900 apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] 2008. gada 25. septembrī */iestāde 2/* izdeva rīkojumu Nr. 155p, ar kuru *V.P.* atbrīvoja no ierēdņu amata no 2008. gada 29. septembra, izbeidzot valsts civildienesta attiecības, pamatojoties uz Valsts civildienesta likuma 41. panta 1. punkta g) apakšpunktu. Ar */iestāde/* 2009. gada 27. jūnija lēmumu Nr.1-65-41 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts */iestāde 2/* rīkojums Nr. 155p „Par *V.P.* atbrīvošanu". *V.P.* minēto lēmumu pārsūdzēja Administratīvajā rajona tiesā. 2010. gada 30. marta spriedumā Administratīvā rajona tiesa, izskatot *V.P.* pieteikumu par Lēmuma atcelšanu, labvēlīga administratīvā akta izdošanu, mantiskā zaudējuma un morālā kaitējuma Ls 3000 atlīdzināšanu, nosprieda atzīt Lēmumu par prettiesisku no tā pieņemšanas brīža un uzlikt pienākumu */iestāde 2/* atlīdzināt *V.P.* nesaņemto atalgojumu.

2011. gada 21. aprīlī */iestāde/* saņemts *V.P.* 2011. gada 19. aprīļa iesniegums par morālā kaitējuma atlīdzināšanu, kurā *V.P.* lūdz atlīdzināt morālo kaitējumu Ls 900 apmērā, pamatojoties uz to, ka */iestāde/* 2009. gada 27. jūnija Lēmums atzīts par prettiesisku un ar minēto lēmumu pieteicējai ir nodarīts būtisks tiesību un ar likumu aizsargāto interešu aizskārums.

Ar */iestāde/* 2011. gada 20. maija lēmumu nolemts noraidīt *V.P.* 2011. gada 21. aprīļa iesniegumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 900 apmērā. Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[1.1] Morālā kaitējuma atlīdzinājuma piešķiršanai nepieciešams konstatēt personas tiesību vai ar likumu aizsargātu interešu prettiesisku aizskārumu, personas morālas ciešanas un tiešu cēloņsakarību un objektīvo saikni starp iepriekš norādītajiem apstākļiem. Konstatējot iepriekš norādītos apstākļus, jānosaka morālā kaitējuma apmērs.

Atbilstoši Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14. panta pirmajai daļai, nosakot morālo kaitējumu ņem vērā cietušā rīcību un līdzdalību. No minētā likuma 10. panta izriet, ka cietušais nav tiesīgs pilnīgi vai daļēji saņemt zaudējuma atlīdzinājumu, ja viņš, izmantojot savas zināšanas, spējas un praktiskās iespējas, darījis visu iespējamo, lai zaudējumu novērstu vai samazinātu.

[1.2] Administratīvā rajona tiesa 2010. gada 30. marta spriedumā ir secinājusi, ka pieteicējas atbrīvošanas pamats no ierēdņa amata ir apstāklis, ka pieteicējas darba rezultāti un citi kritēriji bija zemāki nekā citiem attiecīgajā nodaļā strādājošiem ierēdņiem, līdz ar to uzskatāms, ka *V.P.* nav izmantojusi savas zināšanas, spējas un prasmes, lai turpinātu civildienesta attiecības, kaut gan viņai un pārējiem nodaļas darbiniekiem tika radīti vienlīdzīgi darba apstākļi.

[1.3] 2008. gada 25. septembra */iestāde 2/* rīkojums Nr. 155p ir pieņemts pamatojoties uz Valsts civildienesta likuma 41. panta 1. punkta g) apakšpunktu. Minētā norma nav tulkojama tādējādi, ka saskaņā ar labas pārvaldības principu un Valsts civildienesta likuma 37. panta pirmo daļu, izbeidzot civildienesta attiecības ar amatpersonu ierēdņa skaita samazināšanas dēļ, iestādei ir procesuāls pienākums nodrošināt ierēdni ar informāciju par vakantajiem ierēdņu amatiem. *V.P.* tika brīdināta par plānoto atbrīvošanu no amata 2008. gada 11. septembrī, norādot, ka valsts civildienesta attiecības ar viņu tiks izbeigtas viena mēneša laikā pēc brīdinājuma saņemšanas.

[1.4] Pēc iepriekšminētā brīdinājuma saņemšanas *V.P.* */iestāde 2/* iesniedza 2008. gada 25. septembra iesniegumu, kurā pati lūgusi viņu atbrīvot no ieņemamā amata, nesaskatot tajā nekādu aizskārumu vai morālo kaitējumu.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.P.* (turpmāk arī – pieteicēja) pieteikums, kurā lūgts atlīdzināt pieteicējai morālo kaitējumu Ls 900 apmērā un piespriest no atbildētājas valsts nodevu Ls 20 apmērā. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] No Administratīvās rajona tiesas 2010. gada 30. marta sprieduma konstatējams ka 2008. gada 23. septembrī */iestāde 2/ /departaments/ J.Š.* elektroniski saņēma no Valsts civildienesta pārvaldes vakanto ierēdņu amatu sarakstu, uz kuras izdrukas bija arī pieteicējas saraksts par informācijas saņemšanu. Pārbaudot administratīvās lietas materiālus, tiesa minētajā spriedumā konstatēja, ka ar tajā esošajiem materiāliem nav pierādīts, ka pieteicēja

tika informēta par */iestāde 2/* esošajām vakantajām ierēdņa amata vietām, jo saņemtajā vakanču sarakstā nav bijušas norādītas vakances */iestāde 2/*.

[2.2] Izmantojot savas tiesības, pieteicēja iesniedza sūdzību Valsts civildienesta pārvaldē ar lūgumu atjaunot viņu darbā, līdz ar to ir nepamatots */iestāde/* apgalvojums par to, ka pieteicēja nav darījusi visu iespējamo, lai, izmantojot savas tiesības tiktu pārcelta citā amatā.

[2.3] Informācija par vakantajām trīs */amats/* vietām pieteicējai kļuva zināma tikai 2008. gada 21. oktobrī (gandrīz mēnesi pēc pieteicējas atbrīvošanas no civildienesta) , kad tika saņemta informācija no Valsts civildienesta pārvaldes. Ievērojot minēto, pieteicējai nodarītais morālais kaitējums ir vērtējams kā smags, kā arī prettiesiska administratīvā akta rezultātā pieteicējai ilgstoši tika aizskartas īpašuma tiesības uz atalgojumu, kas izpaudās ar būtisku labklājības līmeņa samazināšanos.

[2.4] Atzīstot, ka */iestāde/* 2009. gada 27. jūnija lēmums ir prettiesisks, ir pamats secināt, ka ar minēto lēmumu tika aizskartas pieteicējas tiesības pildīt valsts dienestu. Minētās tiesības ir atzīstamas par būtiskām, jo ir nostiprinātas valsts konstitūcijā kā cilvēka pamattiesības. Ņemot vērā to, ka, atbilstoši tiesu praksei, cilvēktiesību pārkāpuma fakts pats par sevi ir personai aizskarošs, tādējādi morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats ir uzskatāms par pierādītu.

[3] Administratīvajā rajona tiesā saņemts */iestāde/* paskaidrojums, kurā */iestāde/* pieteicējas pieteikumu neatzīst pilnā apjomā, pamatojoties uz Lēmumā minēto un papildus paskaidro sekojošo.

[3.1] Pieteicējas atbrīvošanas no civildienesta brīdī */iestāde 2/* bija vakanti divi valsts civildienesta ierēdņu amati, kas atbilda pieteicējas izglītībai un kvalifikācijai: */departaments 2/ /amats 2/* un */departaments 3/ /amats/*. Trešajam vakantajam */iestāde 2/* civildienesta ierēdņa amatam neatbilda pieteicējas izglītība un kvalifikācija.

*/iestāde 2/*s */departaments 2/ /amats 2/* amats pieteicējai netika piedāvāts, jo */iestāde 2/* neizskatīja par iespējamu aizpildīt */departaments 2/ /amats 2/* vakanci, jo to bija paredzēts likvidēt.

Vakantais amats */departaments 3/* radās tādēļ, ka */amats 3/ J.L.* devās bērna kopšanas atvaļinājumā. */amats 3/* prombūtnes dēļ */departaments 3/ /amats 4/ A.L.* tika pārcelta uz noteiktu laiku */amats 3/*, bet */amats 4/* amatā uz noteiktu laiku tika iecelta */amats 2/ T.P.* Laika posms starp pieteicējas plānoto atbrīvošanu no amata un */amats 3/* atgriešanos un līdz ar to arī */amats 2/* atgriešanos iepriekšējā darbā bija aptuveni mēnesi ilgs. Pieteicējai nebija darba pieredzes attiecīgajās */departaments 3/* tirgus uzraudzības nozarēs, kas ļautu uzreiz sekmīgi pildīt */departaments 3/ /amats 2/* amata pienākumus. Līdz ar to, */iestāde 2/* neuzskatīja par lietderīgu pieteicējai piedāvāt */departaments 3/ /amats 2/* amatu uz vienu mēnesi.

[3.2] 2008. gada 23. septembrī */iestāde 2/* elektroniski saņēma no Valsts civildienesta pārvaldes pieprasīto vakanču sarakstu, ar kuru 2008. gada 25. septembrī iepazīstināja pieteicēju, tādējādi informējot pieteicēju par iespējām turpināt valsts civildienestu.

[3.3] Ņemot vērā 3.1 punktā minēto, */iestāde 2/* nebija pienākums un tā ievērojot pārcelšanas pieļaujamību un lietderību, nevarēja izmantot savas tiesības, pēc savas iniciatīvas,

atbilstoši Valsts civildienesta likuma 37. pantam, pārcelt pieteicēju kādā citā */iestāde 2/* civildienesta amatā.

[3.4] Tiesības pildīt valsts civildienestu nav absolūtas. Kā atzinusi Satversmes tiesa: „Satversmes 101. pants neuzliek valstij par pienākumu nodrošināt katrai personai, kura vēlas, iespēju pildīt valsts dienestu". Satversmes tiesa ir secinājusi, ka „Satversmes 101. panta pirmā daļa nevis noteic absolūtas tiesības personai pildīt valsts dienestu, bet norāda uz to, ka šīs tiesības ir īstenojamas „likumā paredzētajā veidā". Tātad šo tiesību izmantošanas veids ir nosakāms ar likumu.

[4] Tiesas sēdē pieteicēja pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem, papildus sniedzot argumentus par aspektiem, kas liecina par morālā kaitējuma pastāvēšanu.

[5] Atbildētājas pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir daļēji apmierināms.

[7] Saskaņā ar Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 4. panta pirmo daļu iestāde zaudējumu var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies.

Tiesa konstatē, ka ar spēkā stājušos 2010. gada 30. marta spriedumu lietā Nr.A42916409 tā lemjošajā daļā Administratīvā rajona tiesa ir atzinusi Lēmumu par prettiesisku, tādējādi pastāv pamats, lai varētu lemt par atlīdzinājuma noteikšanu pieteicējai.

No minētā sprieduma motīvu daļas tiesa secina, ka Lēmums par pieteicējas atbrīvošanu no valsts civildienesta ir atzīts par prettiesisku, jo tā izdošanas procesā tika pieļauts būtisks procesuāls pārkāpums – pieteicējai bez tiesiska pamatojuma netika piedāvāts turpināt valsts civildienesta attiecības kādā no */iestāde 2/ /departaments 2/* vai */departaments 3/* amatiem.

Vienlaikus tiesa konstatē, ka atbildētāja savos paskaidrojumos tiesai un tiesas sēdē argumentē, kādi bija tie tiesiskie un objektīvie šķēršļi, kāpēc minētie amati pieteicējai netika piedāvāti. Tiesa norāda, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 153. panta trešo daļu fakts, kurš nodibināts ar spēkā stājušos spriedumu tā motīvu daļā, nav no jauna jāpierāda, izskatot administratīvo lietu, kurā piedalās tie paši procesa dalībnieki. Tādējādi tiesai šajā lietā nav tiesiska pamata atkārtoti vērtēt to, vai Lēmuma izdošanas procesā pieteicējai prettiesiski netika piedāvāts turpināt valsts civildienesta attiecības kādā no */iestāde 2/ /departaments 2/* vai */departaments 3/* amatiem, jo minētais fakts jau ir konstatēts ar spēkā stājušos tiesas

spriedumu lietā, kur piedalās tie paši procesa dalībnieki un minētā fakta pārvērtēšana būtu pretrunā ar tiesiskās stabilitātes principu.

[8] Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 9. pantam morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir personiskais kaitējums, kas izpaužas kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta pirmā daļa noteic, ka personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Šā panta trešā daļa noteic morālā kaitējuma atlīdzinājuma naudā apmēru atkarībā no kaitējuma smaguma. Savukārt šā panta ceturtā daļa kā patstāvīgu vai papildu atlīdzinājumu paredz iestādes rakstveida vai publisku atvainošanos, ja konkrētā gadījuma apstākļos aizskārums nav smags.

Tādējādi morālā kaitējuma atlīdzinājuma pamats ir nevis jebkurš, bet būtisks tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Savukārt, ja tāds ir konstatēts, atlīdzinājums nosakāms atbilstoši kaitējuma smagumam. Kaitējumu var atlīdzināt, atjaunojot tiesisko stāvokli, atvainojoties un/vai piešķirot kompensāciju naudā. Tādējādi morālā kaitējuma atlīdzinājumu, tā veidu un apmēru noteic tiesību aizskāruma būtiskums un kaitējuma smagums.

Morālā kaitējuma tiesiskais pamats tiek uzskatīts par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Morālais kaitējums tiek prezumēts, proti, tiek pieņemts, ka konkrēts aizskārums konkrētajai personai varētu izraisīt nepamatotas ciešanas. Atlīdzinājumam ir jāatbilst nodarītajam kaitējumam. Tādējādi, jo nopietnāks kaitējums, jo ievērojamākam jābūt atlīdzinājumam. Tas attiecas gan uz atlīdzinājuma veida izvēli (iestādes atvainošanās vai atlīdzinājums naudā), gan atlīdzinājuma apmēru, ja izvēlēts atlīdzinājums naudā. Morālā kaitējuma atlīdzinājums ir atkarīgs no kaitējuma rakstura, kaitējuma nodarīšanas apstākļiem, kā arī citiem būtiskiem apstākļiem, citastarp, ņemot vērā atlīdzinājumu, kas noteikts citos (jo sevišķi – salīdzināmos) gadījumos *(sk., piemēram, Senāta 2010. gada 16. februāra sprieduma lietā Nr.SKA-104 13. - 15. punktu, 2011. gada 5. aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-25/2011 12. -14. punktu).*

[9] Tiesas sēdē pieteicēja norādīja, ka prettiesiskā atbrīvošana no amata pieteicējai radīja ilgstošas nepatīkamas emocijas, viņa neredzēja iespējas realizēt savas zināšanas un prasmes, 2008. gada nogalē un turpmākos gadus bija grūti atrast darbu, bija lieli konkursi uz vakantajām amata vietām, jo valstī bija ekonomiskā krīze un bezdarbs, pieteicējai bija ilgstoša neziņa, neaizsargātība. Turklāt 2008. gada rudenī pieteicēja cieta ceļu satiksmes negadījumā un ierobežoto finanšu resursu dēļ viņai nebija iespējams veikt finansiāli dārgus medicīnas izmeklējumus un veikt labā ceļa locītavas operāciju. Ja pieteicēja būtu turpinājusi darbu */iestāde 2/*, tad viņai būtu veselības apdrošināšana. Valsts civildienesta likums nosaka, ka

ierēdnim ir tiesības uz pastāvīgu civildienestu, un pieteicēja paļāvās, ka viņas darba vieta ir stabila, tāpēc 2007. gadā noslēdza hipotekārā kredīta līgumu mājokļa remontam. Beidzoties bezdarbnieka pabalsta izmaksas termiņam, saasinājās sociālā spriedze, jo pieteicējai saskaņā ar tajā laikā spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem nebija iespējams saņemt maznodrošinātas personas pabalstu un saņemt nodokļu atlaides, atlaides ārstniecībai, kā arī jebkādu valsts un pašvaldības pabalstu.

[10] Spriedumā lietā Nr.A42916409 tiesa konstatēja, ka */iestāde 2/* prettiesiski un nepamatoti nepiedāvāja pieteicējai turpināt darbu iestādē esošajos vakantajos amatos, tādējādi izdarot būtisku procesuālu pārkāpumu, kura rezultātā pieteicēja tika prettiesiski atbrīvota no valsts civildienesta.

Tiesa uzskata, ka civildienesta ierēdņa prettiesiska atbrīvošana no amata ir uzskatāma par būtisku viņa tiesību aizskārumu, kas skar personai nozīmīgas tiesības uz darbu. Darba zaudējums un iztikas līdzekļu zaudējums, kā arī izjūta par nodarīto netaisnību objektīvi varēja radīt pieteicējai emocionālus pārdzīvojumus un morālas ciešanas, kā arī psiholoģisko spriedzi. Pieteicēja savos paskaidrojumos tiesai norādīja uz minēto ciešanu pastāvēšanu.

Tiesa atzīst, ka minētās ciešanas objektīvi varēja pastāvēt tiešā cēloņsakarībā ar Lēmumu. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējas prettiesiskā atvaļināšana no valsts civildienesta ir radījusi pieteicējai būtisku morālo kaitējumu un ir par pamatu morālā kaitējuma atlīdzināšanai.

[11] Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 10. panta pirmā daļa paredz, ka cietušais nav tiesīgs pilnīgi vai daļēji saņemt zaudējuma atlīdzinājumu, ja viņš nav, izmantojot savas zināšanas, spējas un praktiskās iespējas, darījis visu iespējamo, lai zaudējumu novērstu vai samazinātu.

Tiesa nekonstatē, ka pieteicējai pastāvēja iespēja ietekmēt Lēmuma izdošanu (neizdošanu) un ka pieteicēja ar savu rīcību būtu varējusi izmainīt lietā konstatētos apstākļus. Tādējādi tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā pieteicēja ir darījusi visu iespējamo, lai zaudējumus novērstu.

Atbildētāja min argumentu, ka pieteicēja pati ir izteikusi vēlmi izbeigt valsts civildienesta attiecības, jo ir uzrakstījusi iesniegumu par atbrīvošanu no darba *(lietas 42. lapa),* tādējādi pieteicēja nav, izmantojot savas zināšanas, spējas un praktiskās iespējas, darījusi visu iespējamo, lai zaudējumu novērstu vai samazinātu. No Tiesu informācijas sistēmas datiem tiesa konstatē, ka pieteicēja ir regulāri piedalījusies konkursos uz vakantajiem valsts civildienesta ierēdņu amatiem.

Tiesa secina, ka minēto iesniegumu nevar iztulkot kā pieteicējas vēlmi izbeigt valsts civildienesta attiecības pēc pašas vēlēšanās (Valsts civildienesta likuma 41. panta 1. punkta a) apakšpunkts). No pieteicējas 2008. gada 25. septembra iesnieguma skaidri redzams, ka viņa lūdz sakarā ar viņas amata likvidāciju atbrīvot viņu no darba ar 2008. gada 29. septembri. Situācijā, kad persona tiek atlaista no amata, ir tikai pašsaprotami, ka persona rēķina to, kāda apmēra bezdarbnieka pabalsts viņai pienākas un kāds valsts civildienesta attiecību izbeigšanas

laiks viņai būtu finansiāli izdevīgākais. Tādējādi minētā iesnieguma pastāvēšana nav uzskatāma par faktu, kas liecina, ka pieteicējai nepastāv morālais kaitējums.

[12] Administratīvā procesa likuma 94. panta ceturtā daļa noteic, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams, vai nav adekvāti, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā.

Tomēr ir situācijas, kad *restitutio in integrum* nav iespējama, nav lietderīga vai nav atbilstīga (adekvāta). Tad atbilstoši Administratīvā procesa likuma 94. panta ceturtajai daļai atlīdzinājumu var noteikt naudā.

Tiesas ieskatā pašlaik restitūcija nav adekvāta pašreizējai pieteicējas situācijai, turklāt pieteicējai nodarītās morālās ciešanas ir būtiskas, neatgriezeniskas un tās nav iespējams vērst par labu. Tādējādi pieteicējai nodarītais morālais kaitējums atlīdzināms naudas izteiksmē.

Saskaņā ar Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14. panta trešo daļu morālā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 3000 latiem. Ja nodarīts smags morālais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 5000 latiem.

Tiesa, ņemot vērā pieteicējas objektīvi iespējamās ciešanas sakarā ar Lēmuma izdošanu, uzskata, ka pieteicējai ir atlīdzināms morālais kaitējums Ls 600 apmērā. Tiesa ņem vērā arī aizskāruma ilgumu (pieteicējai tika ilgstoši aizskartas tiesības uz atalgojumu).

Minētais atlīdzinājuma apmērs nenonāk pretrunā ar līdzšinējo tiesu praksi. Tiesa ņem vērā tiesu praksi lietās Nr.A42730709 un Nr.A42757309, kur prettiesiski atlaistajām ierēdnēm tika noteikts morālā kaitējuma atlīdzinājums attiecīgi Ls 700 un Ls 500. Turklāt lietā Nr.A42757309 faktiskie apstākļi ir bijuši tādi, ka ierēdne tika atlaista no amata laikā pēc tuva cilvēka nāves un ierēdnei atrodoties grūtniecības stāvoklī, kas nozīmē ievērojamas morālās ciešanas personai, kas tiesas ieskatā pārsniedz to morālo ciešanu pakāpi, kas ir bijusi pieteicējai sakarā ar prettiesisku atvaļināšanu no dienesta.

[13] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, ja pieteikumu pilnībā vai daļēji apmierina, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Pieteicēja 2011. gada 27. jūnijā ir samaksājusi valsts nodevu Ls 20 apmērā *(lietas 7.lapa)*.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 246. - 251. pantu, 289. - 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt daļēji *V.P.* pieteikumu.

Uzlikt pienākumu Latvijas Republikai atlīdzināt *V.P.* nodarīto morālo kaitējumu Ls 600 (seši simti latu) apmērā.

Pieteikumu pārējā daļā noraidīt.

Piespriest no Latvijas Republikas par labu *V.P. (personas kods /personas kods/, dzīvojoša /adrese/)* samaksāto valsts nodevu divdesmit latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese T.Jefremova